

Sygn. akt II CSK 554/20

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa K. w S. - Korea Południowa
przeciwko A. Ż. i E. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 października 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 marca 2020 r., sygn. akt I AGa [...]

1. odrzuca skargę kasacyjną,

**2. zasądza od K. w S. - Korea Południowa na rzecz E. D. i A. Ż.
kwoty po 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka K. z siedzibą w S. (Korea Południowa) wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), oddalającego apelację skarżącej od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o zapłatę przeciwko A. Ż. i E. D..

Przewodniczący w Sądzie Apelacyjnym wezwał skarżącą do „uzupełnienia braku formalnego skargi poprzez złożenie pełnomocnictwa” obejmującego umocowanie r. pr. P. J. do reprezentowania powódki przed Sądem Najwyższym. W wyniku tego wezwania przedłożony został dokument, z którego wynikało udzielenie w dniu 3 września 2020 r. ww. radcy prawemu pełnomocnictwa do reprezentacji

spółki. Następnie, po przedstawieniu przez skarżącą ww. dokumentu, skarżąca została ponownie wezwana, tym razem „do wykazania, że osoba, która udzieliła pełnomocnictwa do reprezentowania powoda przed Sądem Najwyższym jest upoważniona do jednoosobowej reprezentacji - w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej” (zarządzenie - k. 978, wezwanie - k. 979, doręczenie wezwania - k. 980). W reakcji na to wezwanie skarżąca przedstawiła tłumaczenie przysięgłe dokumentu określonego jako „zaświadczenie o rejestracji (podatnika - osoby prawnej)” wydane przez Naczelnika Rejonowego Urzędu Skarbowego Y. (k. 982-983). Zaświadczenie to wydano 22 października 2020 r., a z jego treści wynika, że osoba podpisana pod dokumentem pełnomocnictwa jest przedstawicielem powódki.

W odpowiedziach na skargę kasacyjną pozwani wniesli o nieprzyjęcie jej do rozpoznania, względnie oddalenie, a także o zasądzenie na ich rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu, gdyż także w wyniku drugiego z ww. wezwań skierowanych do powódki nie doszło do usunięcia braku formalnego skargi kasacyjnej w wyznaczonym przez Sąd terminie. Oba opisane wyżej wezwania miały na celu wykazanie umocowania pełnomocnika, który wniósł skargę kasacyjną, do działania w postępowaniu kasacyjnym w imieniu powódki. Przedłożone Sądowi Apelacyjnemu pełnomocnictwo zostało udzielone 3 września 2020 r. W celu wykazania umocowania ww. radcy prawnego do działania w imieniu skarżącej niezbędne było zatem przedłożenie dokumentu świadczącego o tym, iż osoba, która udzieliła pełnomocnictwa w niniejszej sprawie, była w ww. dacie uprawniona do reprezentacji powódki.

Tymczasem analiza treści dokumentu ujawnionego na k. 982-983 nie wykazuje przysługiwania ww. osobie w dniu 3 września 2020 r., czyli w dniu udzielenia pełnomocnictwa, uprawnienia do reprezentacji powódki. Z zaświadczenia tego wyraźnie wynika, że „informacje są zgodne z prawdą na dzień wydania niniejszego zaświadczenia”, czyli na 22 października 2020 r. Z tego względu należało przyjąć, że braku skargi kasacyjnej nie uzupełniono

w terminie, wobec czego skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Obiter dictum należy zauważyć, że w praktyce sądowej pojawiają się istotne trudności związane z wykazaniem, że dana osoba pozostaje piastunem organu osoby prawnej działającej na podstawie prawa obcego. Dotyczy to zwłaszcza jurysdykcji, w których nie funkcjonują bezpłatne i jawne rejestry spółek lub innych osób prawnych. W takim wypadku zwykle możliwe jest jednak przedstawienie tłumaczeń dokumentów korporacyjnych wykazujących umocowanie danej osoby, w tym statutów i uchwał, które pozwalają na ustalenie, że udzielone w sprawie pełnomocnictwo pochodzi od osoby uprawnionej do reprezentacji danego podmiotu. Spełnieniu wymagania wykazania umocowania, stosownie do okoliczności - także dalszymi dokumentami, nieograniczającymi się do aktu pełnomocnictwa, sprzyja długi termin na wniesienie skargi kasacyjnej oraz konieczność korzystania z profesjonalnego zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. Czynniki te powodują, że strona, biorąca wszak uprzednio udział w dwuinstancyjnym postępowaniu przed sądami powszechnymi, ma pełne rozeznanie w wymaganiach formalnych stawianych w związku z wniesieniem skargi kasacyjnej, inicjującej postępowanie w nowej, z ujęciu procesowym, sprawie cywilnej.

Na marginesie należy zauważyć, że skarga kasacyjna w istocie nie spełnia również wymagania konstrukcyjnego wynikającego z art. 398⁴ § 1 pkt 3 *in fine* k.p.c., gdyż nie oznaczono w niej zakresu, w jakim miałoby nastąpić uchylenie zaskarżonego orzeczenia. Określenie zakresu zaskarżenia, które w skardze niewątpliwie zostało dokonane, oraz wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia, stanowi przedmiot odrębnych przesłanek formalnych skargi kasacyjnej, co oznacza, że strona powinna w obu tych kwestiach odrębnie sformułować własne stanowisko. Spełnienie analizowanych wymagań nie może być uznane za nadmiernie skomplikowane lub kłopotliwe, gdyż w postępowaniu ze skargi kasacyjnej, o czym była uprzednio mowa, obowiązkowe jest zastępstwo strony przez zawodowego pełnomocnika; nadto wszystkie elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej są klarownie wyliczone w art. 398⁴ § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 września 2020 r., V CSK 116/20).

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 k.p.c.), ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 z późn. zm.) oraz - w odniesieniu do drugiego z pozwanych – tożsamy przepis rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji postanowienia.